

גיליון הורים פרשת אֶזְרִי מוֹת וּפְרֶשֶׁת קְדָשִׁים

פרשת אֶזְרִי מוֹת עוסקת בעבודת יום הכיפורים ופרשת קְדָשִׁים עוסקת בעיקר בהנחלת קדושת עם ישראל דרך מצוות המרוממות את האדם בקשר בינו לקב"ה ובינו לבין חברו.

הנושאים המרכזיים בפרשות: עבודת יום הכיפורים (טז, א-לד) מקום הקרבת הקורבנות - רק במקדש (יז, א-ט) איסור אכילת דם וחובת כיסויו בעפר (יז, י-יד) טומאה באכילת נבלת העוף (יז, טו-טז), קדושת ישראל בטהרת המשפחה (יח, א-ל), דינים שונים (יט, ג-יט) פירות עורלה ושנה רביעית (יט, כג-כה) דינים שונים נוספים (יט, כו-לז).

בשתי הפרשיות מופיעים נושאי עריות ולא נשאלו שאלות מפאת הצניעות לגיל הילדים.

סיפור א' לשולחן שבת

סיפור על ילד שהצליח בחכמתו להביא לאביו תובנה ולחייבו במצוות כיבוד הורים... כתוב בפרשה "איש אמו ואביו תיראו". מה באה המצווה הזו להוסיף על מצוות "כבד את אביך ואת אמך". אומר רש"י: "כאן הקדים אם לאב, לפי שגלוי לפניו שהבן ירא את אביו יותר מאמו, ובכבוד הקדים אב לאם, לפי שגלוי לפניו שהבן מכבד את אמו יותר מאביו, מפני שמשדלתו בדברים". נראה סיפור על ילד שהצליח בחכמתו להביא לאביו תובנה ולחייבו במצוות כיבוד אב...

מי שראה את אביו של זבולון, לא האמין כי זהו אביו! האב הזקן נראה כאחד הקבצנים העלובים שבעיר, וזאת בעוד זבולון בנו מתגורר לו עם משפחתו בבית הדור למראה ועושה חיל בעסקיו. אכן, זבולון התעלם מאביו הישיש. כלל לא חס על האב התשוש, שכוחותיו עזבוהו זה מכבר. בשום פנים ואופן לא הסכים זבולון להכניס את אביו לביתו ולתת לו אוכל ובגדים. "ידאג הוא לעצמו!" נהג זבולון להפטיר בזלזול. לא ייפלא אפוא, שהאב הזקן סבב לו ברחובות עם שאר קבצני העיר הן בימות החורף הקרים והן בימות הקיץ הלוהטים. היה זה יום חורף צונן במיוחד. האב הזקן ישב לו בחברת כמה מרעיו העניים על ספסל עלוב באחד מרחובות העיר. והנה עבר במקום נכדו הקטן, צעיר בנו של זבולון. קם הסב ממקומו וניגש אל הנכד. "בקש מאביך שישלח לי בגד חם, ללבוש בימים הקרים הללו". אץ הנכד הביתה ואמר לאביו: "סבא מבקש בגד חם!" האב לא הראה סימני התעניינות מיוחדים. "עלה אל העלייה. שם יש בגד התלוי על מסמר", פלט לבסוף, "הורד את הבגד ותן לו!"... טיפס הנכד אל העלייה, לחפש את הבגד, אך כשראה למה התכוון אביו הזדעזע! הבגד הישן, שהיה תלוי על מסמר חלוד, היה קרוע ובלוי, כולו חורים חורים... דאב ליבו של הנכד על סבו המסכן. הרהר רגע קט, ואחר נטל זוג מספריים שמצא בעליה וגזר את הבגד לאורכו לשני חצאים שווים. אביו, שהרגיש כי הבן מתמהמה בעליה זמן רב מהנחוץ, קרא אליו מלמטה: "רד כבר! מדוע אתה מתעכב? מה אתה מעולל שם?" לבסוף ירד הבן ובידו מחצית הבגד.. "מה זה?" שאל האב, וכעס בקולו, "מדוע חתכת את הבגד לשניים? והיכן המחצית השניה?!" "המחצית השנייה נשארה בעליה, תלויה על המסמר", השיב הבן "מדוע?" האב היה תמה ורוגז ניכר על פניו. "את המחצית השנייה שומר אני בשבילך. בעוד שנים, כשאתה תזקין, אוציא אותך מהבית הזה. ואז תסתובב אתה ברחובות העיר יחד עם יתר העניים. ובימות הקור, כשתבקש ממני בגד חם ללבוש, אשלח לך את מחצית הבגד שנותרה בעליה, כפי שאתה מתנהג עם אביך – כך אנהג אני איתך בבוא העת!"... בוש האב ונכלם. צעיר בנו עורר אותו לחשוב מה מעולל הוא לאביו. מיד יצא לחפש את אביו ברחובות העיר, ביקש ממנו מחילה והכניסו לביתו...

סיפור ב' לשולחן שבת

נכתב בפרשה: "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְתֵּי לְבַבְתִּי עֲשׂוֹת מַחְקוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לְפָנֶיכֶם וְלֹא תִשְׁמְאוּ בָהֶם" ולאחר מכן "דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" ואומר המגיד מדובנא שמכאן לומדים שגם הגודר את עצמו מהעבירה נקרא קדוש (ולא רק מי שמקיים מצוות) ומביא על כך משל:

עשיר אחד היה לו בן יחיד, והיה מחזיק בביתו יתום אחד, למען יהיה אח וחבר אל בנו, שילמדו יחד אצל המלמד שהוא מחזיק בביתו, והיתום ההוא, אחר שכבר היה כבן בית, שבע ודשן, החל להקל בכבוד המלמד, והיה אוהב לטייל בכל יום בגינות ובפרדסים בכדי לבטל לימודו, וכאשר נתוודע זאת אל העשיר, בערה חמתו עליו ויגרשהו וילך מביתו. לימים אחדים התעשת גם הבן היחיד ללכת בדרכים כאלה. וכאשר שמע אביו, הכניסו החדרה ויכהו מכה רבה. ואחר שעה ושתיים, כשך חמת אביו, נכנס בנו לדבר עימו לאמר: אבי, הורני על כל פנים, למה יגרע בנך יחידך מהנער היתום הזה, הלא גם הוא עשה את אשר עשיתי, ואליו לא עשית מאומה, רק גרשת אותו מביתך, היה לך לעשות עם עמדי כן, ומדוע הוספת לשפוך עלי עוד חמה ובוז? ויען אביו ויאמר לו: הנה היתום, האנוכי הריתיה או ילדתה? רק כאשר היה נראה לעיני שהוא הולך בדרך הישר, שומע לקול המורה ויושב בבית הספר, החזקתיו אצלי, עתה כאשר ראיתו כי רוח אחרת עימו, הוצאתיו מביתי וגרשתיו. אמנם אתה, הלא בני אתה, איככה אגרשך מביתי מאת פני? דע כי כאלה וכאלה אפליא את מכותיך במוסר אכזרי, ובהכרח תהיה סר למשמעתי, כי לא אעזבך עד הקימי מזמות לבי להגיעך אל האושר וההצלחה.

סיפור ג' לשולחן שבת

מביא המגיד מדובנא על הפסוק "קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם"

משל לעשיר אחד בעיר קטנה, ולו בת יחידה, וגמר בדעתו ללכת ולתור בארץ לבקש לו חתן מפולג, עד כי בא אל הישיבה הגדולה אשר במרחקים, ויבקש את פני ראש הישיבה לאמר: הרבה עלי מאוד מהר ומתן, ואני אתן ככל אשר יצוה אדוני עלי, רק לבחור לי חתן כחפץ לבבי! ויאמר אליו ראש הישיבה: אם תפזר בעבורו כך וכך, הנה לפניך חתן, והוא הטוב והמעולה מכל בני הישיבה, אם בשכלו הזך, ואם בהתמדתו, כי לא יכבה בלילה נרו, ויקחהו העשיר אל ביתו ונתן לו בתו. אחר כך ראה העשיר כי הוא מתעצל בלימודו, ולומד בבית המדרש אך שעה אחת או שתיים ביום, והיה מתמרמר עד מאוד. קרא את חתנו והוכיח אותו על זה, ויען החתן ויאמר: שאל נא את השמש בעיר זו, אם היה מכל בני העיר פותח ספר פעם אחת בחודש, על כל פנים בלתי אני לבדי, גם שאני מתעצל, על כל פנים לא יעבור עלי חודש או שבוע בלי עסק התורה מעט, וגם אם לא אלמד כל ימי ואשכח מה שאשכח, עם כל זאת יהיה נשאר בידי הרבה יותר מאשר תמצא בכל בני העיר הזאת!

אז אמר לו חתנו: תדע בני, כי לא על דעת זה לקחתך ופזרת עליך הוני, לא לקחתך בעיר הזאת בעבור היותך המעולה בין כולם, זכור נא כי הלוא לקחתך משיבה של מעלה, בהיותך בין אנשי המעלה, ושם היית המעולה והמחודד והמתמיד המצוין, אם כן לא אסתפק עתה כאשר אראה אותך מעולה ונבחר בין בחורי העיר הזאת, אבל בעל כרחך צריך אתה להיות מתמיד כאז, אשר שמה בין אנשי קודש נקראת מתמיד, כי שמה לקחתך ושמה בחרתיך!

זאת היא טענת הקב"ה נגד ישראל, הרוצים למצוא חן בניסיון להתחבר עם עמים פחותים וכופרים ולוותר על הקשר המלא שהיה עם הקב"ה.

סיפור ד' לשולחן שבת

אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּקְרָאוּ וְאֵת שְׁפָתַי תִּשְׁמְרוּ - סמך שמירת שבת למורא אב, לומר אף על פי שהזהרתיך על מורא אב, אם יאמר לך חלל את השבת, אל תשמע לו, וכן בשאר כל המצות. ואמרו חז"ל שלושה שותפין הן באדם: הקב"ה, ואביו, ואמו. חלקו של מי גדול יותר.

שלושה חברים היו בעיר, וגמרו בדעתם לנסוע למרחקים ללמוד חכמות חדשות, והסכימו בדעתם שילך כל אחד במקום מיוחד, כי אולי יזמן איזה לימוד במדינה זו מה שאינו מזדמן במדינה אחרת, ולאחר שנה או שתיים יתאספו אל מקום אחד אשר יעדו. ויהי כי הקיפו הימים, ונתאספו ובאו יחד איש פני רעהו, התחילו מספרים כל אחד את החדשות אשר למד. זה מספר ואומר: אני למדתי לעשות מראה, שיכולים לראות על ידה עד כמה פרסאות! ויתפלאו מאוד על לימוד יקר זה. והשני אומר לפניו: אני למדתי חכמה יקרה, איך לעשות עגלה ומרכבה, שיכולים לנסוע עליה כמה פרסאות ברגע אחד! והשלישי מספר לפניו: אני למדתי רפואה יקרה המועלת יותר מכל צרי, והיא מסוגלת מאוד לכל סוגי החולי!

ואחר הדברים האלה נשא אותם ליבם ללכת יחד, ויתהלכו באשר התהלכו. ויהי בבואם אל מלון עיפים ויגעים, וייקח האחד את תרמילו, והוציא את המראה לראות ולהביט בה. וירא מרחוק, כי בעיר המלוכה צווחה גדולה בחוצות, ויחדו מבוהלים ודחופים על דברת בת המלך שנפלה במחלה אנושה, והרופאים כבר נלאו ולא יכלו למצוא לה תרופה. ויען השני ויאמר: אני אעשה ואכין עגלה לבוא שמה ברגעים אחדים! והשלישי אומר: אני אתן לה התפוח אשר עשיתי בחוכמתי להריח בה. ותתרפא כרגע! ויהי הם באים שמה, וזה נתן לה התפוח ונתרפאה מיד. ותהי שמחה גדולה בחצרות המלך והשרים, והמה מחללים בחלילים לפני שלושת האנשים החכמים האלה, אשר על ידי שלשלתם נתגלגלה אל בתו היקרה הרפואה. אחר כך קרא המלך אותם ואמר להם: מה אשיב לכם גמולכם הטוב? אם אפתח לכם את כל אוצרותי, אין די בהם השב גמול על הטובה אשר השגתי מכם, ואתם שפטו נא ובחרו מכם אחד שיישא בתי!

ויהי כשמעם את הדבר הזה, התחילו מתווכחים זה עם זה. זה אומר: אני קודם כי אני ראיתי תחילה, במראה אלי התוודע הדבר! והאחר עונה ואומר: מה בידך לפעול עם המראה, לולא התפוח אשר בידך? וזה אומר: לולא העגלה אשר הוצאתי, לא פעלתם גם שניכם מאומה! ויהי בהישמע קול ההתווכחות לפני בת המלך, פיה פתחה בחכמה ואמרה: כן הדברים, כי זכות כל אחד שווה, כי לולא זה מה היה פועל זה או זה. אומנם הוויכוח הזה אי אפשר לברר אותו אם נדבר ממה שעבר, כי בדבר ההזדמנות אשר עברה עלי, ודאי זכות שלשתם שווה: אכן אם נדבר מזמן העתיד, אפשר ללבן ולברר הוויכוח הזה במעט אמר ודברים, כי על הימים העתידים מה לי לראות במראה, מה לי העגלה אשר המציא זה? אכן התפוח אשר ביד פלוני, הלא אני צריכה אליו ערב ובוקר וצהריים, כי אני רכה וענגה, חלושת המזג, ואם כן זכותו גדולה משלכם!

סיפור ה' לשולחן שבת

מובא בפרשה "השוכן אתם בתוך טומאתם" ומבאר רש"י על פסוק "אף על פי שהם טמאים שכינה ביניהם" מסופר שכשהגיע בפעם ראשונה הצדיק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא לעיר אחת. קיבלוהו בסבר פנים יפות שני בעלי בתים עשירים.

כל אחד מהם רצה שהצדיק יבוא לביתו, וכך יצא מריבה בניהם מי יזכה לארח את הצדיק...

האחד היה מוכר כבעל גאוה ו "אפו מורם מעם" ואילו השני בעל ענווה אך אינו מדקדק כל כך במצוות.

כל העיר התעניינה במי מהם יבחר הרב לקבוע את מעונו.

להפתעת כולם בחר הרבי להתארח בביתו של השני אף שאינו מדקדק במצוות. הידיעה הפליאה את החסידים ובחירתו של הרב עוררה "גלים" בקרב חסידיו. הרבי הרגיעם ואמר:

על אלו שהם בעלי עבירה נאמר בפרשת השבוע: "השכן אתם בתוך טומאתם" למרות שהם טמאים שכינה ביניהם. ואם נאה לו להקב"ה להיות בתוכם בודאי שגם לי נאה ויאה להיות עימהם...

אך על בעלי הגאוה אומר הקב"ה: "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת!"

האם נראה לכם תלמידיי שממקום שהקב"ה מונע עצמו מלדור אלך אני לדור...!?

גם לימדם הצדיק שני דברים חשובים מאד בהנהגתו:

1. הקב"ה מוכן לקבל כל אחד למעט בעלי גאוה...

2. "אף על פי שהם טמאים שכינה ביניהם..."

סיפור ו' לשולחן שבת

מדוע ציווה הקב"ה "לא תקלל חרש"? הרי הוא איננו שומע? למי נגרם הנזק מהקללה? מובא בגמרא: אמר רבי יוסי כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה (דברים כח, כט): "והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה" - וכי מה אכפת לו לעיוור בין אפילה לאורה? עד שבא מעשה לידי: פעם אחת, הייתי מהלך באישון לילה ואפילה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: בני, אבוקה זו למה לך? אמר לי: כל זמן שאבוקה בידי - בני אדם רואין אותי ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין (מגילה כד:)

והנמשל - עונה העיוור לרבי יוסי האבוקה היא אכן בשבילי כדי שהאנשים בראותם את האבוקה, יזהו שאינני רואה ויזהירו אותי שלא אמעד... כך הם המצוות שבין אדם לחברו, הם אינם בשביל האחר אלא בשבילנו כדי לא להשחית את המידות שלנו. נכון שהחרש איננו שומע אך ברגע שאני מקלל אני משחית את מידותיי ואת זה התורה רוצה למנוע ממני...

סיפור ז' לשולחן שבת

ואהבת לרעך כמוך (י"ט - י"ח)

מסופר על הגה"ק רבי נתן אדלר שנתכבד פעם אחת בסנדקאות, בברית שנערכה בעיר אחת שהיתה רחוקה מביתו מרחק רב. למרות הקור העז והשלגים, יצא רבי נתן לדרכו וזכה במצוה חשובה זו. אחרי הברית חיפשו את רבי נתן ואיננו. חיפשו אחריו בדאגה רבה, ומצאו אותו עומד בחוץ כששיניו נוקשות זו בזו מרוב קור, והוא שומר על הסוס הרתום לעגלה שהסיעה אותו. שאל אותו בעל הברית: למה לא יכנס רבינו לבית החם והנעים וישתתף בסעודת המצוה? וכי מצא הרב שמץ של פסול בבית? ענה לו רבי נתן: חלילה, פשוט ריחמתי על העגלון שנשאר לעמוד בחוץ שומר על סוסו, בעוד אני יושב בתוך הבית החם. משום כך הצעתי להתחלף איתו מעט. נכנסו בני הבית ואכן מצאו את העגלון כשהוא ישן שנת ישרים ליד התנור החם, אולם רבי נתן לא הסכים בשום אופן להעיר אותו. ורק אחרי שאחד מבני הבית התעקש להחליף את הרב על משמרתו, ניאות הרב להיכנס לבית החם.

סיפור ח' לשולחן שבת

"ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך"

סיפר תלמידו של הגה"ק רבי אריה לייב הכהן זיע"א בעל "קצות החושן", כאשר מורי ורבי חלה ונחלש בסוף ימיו, באחת הפעמים זכיתי לשמש את רבי הקדוש, בפעם הזאת שכב הרבי אין אונים עד שהייתי צריך להלביש לו את הגרביים. כשגמרתי להלבישו את הגרביים, נזדעזעתי לשמוע איך הרבי שבקושי היה יכול לנענע שפתיו מרוב חולשה, קיבל גבורת ארי ושאג בקול גדול "זה דוקר! זה דוקר!" ואני מרוב בהלה חשבתי שבאמת דוקר, ונגשתי ופשטתי את הגרביים כשאני הופך אותם לצד השני והלבשתיו שנית, ויהי אך גמרתי להלבישם ושוב אותה שאגת ארי: "זה דוקר! זה דוקר!" ומיד נצנץ במוחי שלא מדובר בדקירה גשמית אלא בדקירה רוחנית, מסתמא הגרביים הם שעטנו, וכך הוה, מיד כשהחילותי לבדקם נתגלה לנגד עיני שגרבי הצמר תפורים בחוטי פשתן. גוף קדוש וטהור היה לרבנו הקצות זיע"א סיים התלמיד, אשר מרוב קדושתו הרגיש מיד בדקירה הרוחנית ובמצב של חולשה כזו שאג כלביא. נלמד מהסיפור מה מעלת החיבור לתורה ולימודה עד שהגוף חש באופן טבעי את הקודש.

מתכוננים לפרשה תשובות לשאלות :

עבודת יום הכיפורים (טז, א-לד)

ה' מצווה את משה ללמד ולצוות את אהרון אחיו את סדר עבודת יום הכיפורים במשכן. עבודת יום הכיפורים כוללת כניסת הכהן הגדול לקודש הקודשים להקטרת קטורת.

הפרשה נפתחת בצינוי של הקב"ה לזרו את אהרון הכהן בעבודתו. על כך היה רבי אלעזר בן עזריה מושל משל לחולה שנכנס אצלו רופא, ואמר לו אל תאכל צונן ואל תשכב בטחב (מקום קר ולח) נכנס אחריו חולה אחר ואמר לו הרופא "אל תאכל צונן ואל תשכב בטחב שלא תמות כדרך שמת פלוני. כך זרו הרופא את החולה השני יותר מן הראשון בהזכרת המוות של אדם אחר ולכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן.

1. הקב"ה מודיע לאהרון שאי אפשר להיכנס לקודש הקודשים (שם נמצא ארון הברית) מתי שרוצים אלא רק ביום אחד בשנה, ביום הכיפורים בלבד. מה יקרה אם יכנס מישוהו לקודש הקודשים? (טז, ב) ימות
2. התורה מתארת לנו את העבודה של יום הכיפורים שבו אהרון נכנס לקודש הקודשים. מה צריך להקריב אהרון בתחילת עבודתו לכפר על עצמו ועל משפחתו? (טז, ג) פר לחטאת ואיל לעולה
3. בעבודת יום הכיפורים עובד הכהן הגדול בבגדי לבן מפשתן (כתונת בד ומכנסי בד) ומה הסיבה לכך, מלמד שאין הכהן לובש שמונה בגדים רגילים של כהן גדול שמשמש בהם בעבודות מחוץ לקודש הקודשים מכיוון שיש בהם זיהום, לפי שאין קטיגור נעשה סניגור (על מעשה עגל הזהב). מה הקורבנות של עם ישראל? (טז, ד) שני שעירי עיזים לחטאת ואיל לעולה
4. אהרון הכהן מקריב את פר החטאת כדי לכפר עליו ועל משפחתו לפני שיתחיל לכפר על עם ישראל ומתוודה על עוונותיו ועוונות בני ביתו. לאחר מכן אהרון מפיל גורל בין שני השעירים. מה כל גורל? (טז, ו-ח) אחד קורבן חטאת והשני לכפרה נשלח לעזאזל
5. רש"י מסביר כיצד היה עורך הכהן הגדול את ההגדרה: "מעמיד אחד לימין ואחד לשמאל, ונותן את שתי ידיו בקלפי, ונוטל גורל בימין וחברו בשמאל, ונותן עליהם, את שכתוב בו לשם, הוא לשם ואת שכתוב בו לעזאזל, משתלח לעזאזל". מה עושה אהרון לאחר שמתוודה פעם שניה על עוונות כל הכהנים? סדרו את פעולות הכהן. (טז, יא-טז) שוחט את פר החטאת לוקח מחתה עם גחלים מעל מזבח החיצון לוקח קטורת מלא חפניו נכנס לקודש הקודשים (מבית לפרוכת) ושם את הקטורת על הגחלים ענן הקטורת מכסה את ארון הברית לוקח מדם הפר באצבעו ומזה (זורק) על הכפורת (הכיסוי של ארון הברית) לוקח מדם הפר באצבעו ומזה (זורק) לפני הכפורת שוחט את שעיר החטאת אשר לעם מזה (זורק) מדם השעיר אחד למעלה (מעל הכפורת) ושבע למטה (לפני הכפורת) לאחר שאהרון הכהן יוצא מקודש הקודשים הוא מזה (זורק) שוב מדם הפר ודם השעיר על הפרוכת שכתוב: "וכן יעשה לאהל מועד" הזאה אחת למעלה ושבע למטה. השלימו את יתרת הפעולות שעושה אהרון מחוץ לקודש הקודשים: (טז, יח-כ)
7. מורח מדם הפר והשעיר על קרנות מזבח הקטורת (מזבח הזהב שבתוך אוהל מועד) מזה (זורק) מדם הפר והשעיר על מזבח הקטורת (מזבח הזהב שבתוך אוהל מועד) אהרון הכהן סומך ידיו על השעיר החי ומתוודה את כל עוונות בני ישראל השעיר משולח ביד איש עתי(שמוכן לכך מעת האתמול) למדבר אל ארץ גזרה (צוק עם סלעים חדים) השעיר נדחף מהצוק
8. לאחר סיום עבודות היום הכהן הגדול מחליף את בגדי הלבן וחוזר לבגדי הכהן הגדול וממשיך את שאר עבודות היום. מה צריך לעשות עם ישראל באותו היום? (טז, כט) לענות את הנפשות, ליצום ואסור לעשות כל מלאכה

הקרבת הקורבנות - רק במקדש (יז, א-ט)

הקרבת הקורבנות מותרת רק בבית המקדש. אחת ממטרות הקרבת הקורבן וזריקת דמו על המזבח היא כפרה לנפש האדם. כתוב בפרשה "הדם הוא הנפש" וכאשר יהודי מקריב מחוץ למשכן והוא מתחייב כאילו שפך דם של בני אדם.

1. התורה עוברת ללמד את האיסור של הקרבת קורבנות שלמים מחוץ למשכן (והמקדש) כפי שחלק מבני ישראל היו מקריבים לשעירים (לשדים). מה מקריב הכהן מהקורבן השלמים באוהל מועד? (יז, ו) זורק את הדם על מזבח ומקטיר את החלב

איסור אכילת דם, וחובת כיסויו בעפר (יז, ייד)

1. לאחר האיסור על הקרבת קורבנות שלמים מחוץ למשכן, התורה מוסיפה ללמד איסור אכילת דם לאחר שחישת בהמה חיה ועוף. מדוע אסור לאכול את הדם? למה הדם מיועד (יז, יא) נפש הבע"ח ניכר בדם. הדם מיועד לכפר על הנפש
2. מה צריך לעשות עם הדם של חיה ועוף לאחר שחישתם? (יז, יג) לכסות בעפר?

דינים שונים

1. התורה ממשיכה באיסור אכילת נבלה וטרפה ועוברת לעסוק בקדושת עם ישראל, היבדלות ממעשה הגויים ושמירה על חוקות ה'. השלימו: " ושמרתם את חוקותי..... אשר יעשה _____ אשר י' (יח,ה) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם
 2. מה העונש לעם ישראל על הליכה בדרכי הגויים? (כח) הארץ מקיאה את יושביה
 3. בפרשת קדושים מובאות מצוות רבות שמחברות את עם ישראל לקב"ה באהבה. השלימו: " ... ואמרת אליהם _____ אני ה' אלקכם" (יט,ב) קדושים תהיו כי קדוש אני
 4. הקב"ה מצווה אותנו במצוות שונות. מיתחו קו להשלמת הצינוי: (יט,ג-יט) איש אמו ואביו תיראו ----- " ואת שבתותי תשמורו...." למדו חז"ל שאף על פי שהקב"ה ציווה על מורא אב, או אם יאמר לך אביך חלל את השבת, אל תשמע לו
- לא תכלה פאת שדך לקצר (מצוות פאה) ----- ולקט קצירך לא תלקט (מצוות לקט) וקרמך לא תעזל (גרנדי ענבים בראשי הנפים שאינם באשכולות מסודרים) ----- ופרט (גרנדי ענבים שנטרפים בשעת הבצירה) כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם
- לא תגנבו ולא תכחשו ----- ולא תשקרו איש בעמיתו ולא תשבעו בשמי לשקר ----- וחללת את שם אלהיך
- לא תעשק את רעך ולא תגזל ----- לא תליץ פעלת שכיר אתך עד בקר
- לא תקלל חרש (אע"פ שאינו שומע כיוון שמשחית את דבש שלו) ולפני עור ----- לא תתן מכשל ויראת מאלהיך
- לא תשא פני דל ולא תהדר ----- פני גדול בצדק תשפט עמיתך (כשעושים משפט צריך לשפוט בצדק ולא להשת את המשפט כיד להצדיק עני או למצוא חן בעיני אדם נדול)
- לא תלך רכיל בעמך ----- לא תעמד על דם רעך (אם אתה יכול להציל או אתה חייב להציל)
- לא תשנא את אחיך בלבבך ----- הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא
- לא תקם ולא תטור את בני עמך ----- ואהבת לרעך כמוך
- שדך לא תזרע בלאים ----- ובגד בלאים שעטנז לא יעלה עליך

פירות עורלה ושנה רביעית (יט, כג-כה)

- הנוטע אילן, לא יאכל את פירותיו שלוש שנים ראשונות הקב"ה מבטיח כי שמירת מצוות אלו יביאו ברכה בפרי הארץ.
1. כיצד נקרא פירות העץ בשלוש השנים הראשונות מנטעת העץ? (יט,כג) עורלה
 2. מה עושים עם פירות העץ בשנה הרביעית והחמישית? (יט,כד-כה) ברביעית - תרומה לה' בחמישית - אפשר לאכול מהפירות
- בשנה הרביעית הפירות מותרים צריך היהודי להעלות את הפירות לירושלים ולאוכלם שם בטהרה.

המשך דינים שונים (יט, כו-לז)

1. עם ישראל מקבל מצוות נוספות כדי להתקדש ובין היתר איסור גילוי עתידות בדרכים שונות, גילוח הפאות והזקן. וכיבוד אנשים מבוגרים. השלימו: " מפני שיבה (זקנים) _____ זקן...." (יט,לב) מפני שיבה תקום והדרת פני זקן
2. הקב"ה מלמד את עם ישראל לא לעשות עוול במשפט ולא לרמות אחד את השני. השלימו (יט,לו): " _____ (מכשיר למדידת המשקל) _____ (המשקולות ששמים על המשקל) _____ (מידת נפח של סחורה יבשה) _____ (מידת נפח של סחורה נוזלית/יין, שמן) יהיה לכם... " (יט,לו) מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם

" והתקדשתם והייתם קדושים " הוא ציווי שמקבל עם ישראל מהקב"ה עם שמירת המצוות והתרחקות ממעשה הגויים ושמירה ממאכלות אסורות